

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

De futurorum prædictione. Cap. III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

134 VITAE GONZALI SYLVERIAE
maiestatem humanam maiorem, atque ob diuini Verbi
carnem induti praesentiam in admirationem raptus
discedere non posset. Quod non ineptè quis
putet à Scriptore sacro indicatum, cum eius dis-
cessum referens, his usus est verbis; Et discessit An-
gelus ab ea. Videtur enim voluisse indicare, Ga-
brielem rerum nouitate & magnitudine obstube-
factum sic hæsisse, ut auelli non posset, donec tan-
dem, re exigente, quodammodo tamen inuitus, à
loco discessit. Sed quod ad Gonzalum attinet, tan-
to, secundum Deum, Virginem beatissimam, & re-
liquos coelites immortales studio coluit, tamq; in-
timo beneuolentiae, & familiaritatis affectu pro-
secutus est, ut coelestem vitam ageret in terris.

De futurorum praedictione.

CAP. III.

CUM tanta Gonzalo esset cum Deo familiaritas,
mirari nemo debet, si diuini instinctus im-
pulsu, plurima, antequam forent, praenouerit, &
praenuntiari. Dicam pauca, quae facile testentur
praescium fuisse futurorum. Vir erat in Lusitania san-
guine illustris, vita & moribus obscurus. Eius animae
salutem ut maximè Sylueria exoptabat, ita assiduus
eam precibus obtinere à Deo nitentur. Nunquam
verò hoc pietatis officium praestabat ardentius, quàm
cum rei diuinæ operam dabat. Verum id precan-
ti accidebat, ut cum in reliquo sacrificio numen
sibi valde propitium placidumque sentiret, ubi de
misero illo homine agebat, mox sibi videretur vi-
dere Numè idem terga vetere, ac veluti iratum re-
dere. Pater visu attonitus, atq; id quod erat intelligens,
hominem videlicet in foedissimo scelerum suo-
rum coeno ad eò pertinaciter volutari, ut vel ipsum
eius

eius nomen nauseam moueret Deo, rem eidem narrare statuit, quò diuinæ iustitiæ terrore percussum ad bonam mentem, si posset, reuocaret. Cum igitur aliquando siue studio quæsitum, siue casu obuiam factum sic dicitur allocutus; intelligere non possum, quidnam hoc sit, quod in diuino Missæ sacrificio quoties pro te ad Deum preces fundo (fundo autem quotiescunque rem sacram facio) videre mihi videor, Deum ipsum, ad cætera clementem ac benignum, ubi de te mentio fit, mutato quamprimùm vultu, alienum atque auersum animum ostèdere, & quasi significare velit, meas pro te supplicationes sibi gratas non esse, recedentis speciè præbere. Rem homo risu excipit, & amicis iocose narrat, Patris vel ineptam sollicitudinem, vel stultitiam notans. Ex iis, qui narrantem audierunt, vnus fuit Hieronymus Menesius, is qui multos annos Conimbricensem primùm Academiam, Mirandæ deindè, vltimò Portus Episcopatum rexit, vir nobilitate, literis, & virtute in Lusitania clarissimus. Funestus hominis exitus, vt idem Hieronymus obseruauit, quo instinctu Pater locutus fuerit, satis declarauit. Per varia enim animi & corporis incommoda miserè iactatus, & à Romanæ Ecclesiæ corpore, veluti corruptum membrum, anathemate præcisus, calamitoso fine infaustam vitam terminauit. Sedente Bracharæ Balthazare Limpo, eò Gonzalus venit, vt Bracharensem populum ad animi salutem iuuaret. Multa in hoc genere præstitit, quibus vniuersos ordines mirificè sibi & Societati deuinxit. Cùm reuersionem pararet, ciuem quendam virum egregie piū quo fuerat in spiritualibus negotiis familiariter usus dolentem, quia ea ciuitas Societatis religiosi careret, his verbis solatus est. Si operam, inquit, nostrorum in hac tua vrbe desideras, bono esto animo, nõ multos post an-

136 VITAE GONZALI SYLVERIAE
nostibi, tuisque ciuibus licebit Societatis colle-
gium in ea visere, & sociorum doctrinâ frui. Visum
id tum, quàm dictu facilè, tam factu impossibile.
Quo minus enim in ea vrbe vllum fieret quorum-
cunque religiosorum domicilium, tanta semper
omnium ordinum vi intercessum est, vt ne ipsi
quidem Archiepiscopi, vrbis domini, quorum nō-
nulli ex religiosis familiis fuerant assumpti, id vn-
quam à populo obtinere potuerint, cùm maximè
desiderârint. Cæterùm à Deo fuisse Gonzali vaticini-
um, euentus probauit. Nam Bartholomæus de
Martyribus ex Dominicana familia, antistes pieta-
te & doctrina clarissimus, cùm nullum Bracharæ
fratribus suis coenobium erexerit, nobile Societa-
ti Iesu Collegium dedit, quod fuit primum reli-
giosorum hominum domicilium intra vrbis mœ-
nia ædificatum. Graui aliquando morbo preme-
batur Philippa Gonzali soror in oppido Goezio,
de quo dixi suprâ; recognita Conimbricensis col-
legij rector eò Gonzalum mittit, vt laborantem so-
rorem aspectu recreet, & si oporteat, ad tolerantiam
adhortetur. Profectus illico est ex obedien-
tiæ præscripto. Dumque iter faciens sanitatis ne-
gotium Deo commendaret, creditur diuinitus no-
uisse, neque vllum esse ex ægritudine periculum,
neque ita acerbè, vt initio morbi, Philippam af-
flictari. Vbi enim cubiculum ingressus est, nec de-
cumbentem sororem salutans, nec de valetudinis
statu quidquam sciscitans, de rebus statim diuinis
differere, & quantum quisq; immensæ De benefici-
entiæ adstrictus sit, coram explicare cœpit. Vi-
sus homo est iis, qui aderant, plus æquò austerus
& parum fortasse cultus. Fuit ex propinquis, qui
interrupto eius de Deo sermone quærere au-
sus

sus sit, quid causæ esset, cur mœstis omnibus, deque Philippæ periculo valdè sollicitis, solus ipse, cui tâ arctè cum illa intercederent rerum multarum necessitudines, veluti omnium immemor, tanta vteretur animi duritie, vt nec iacentem salutârit, neq; de morbi natura & grauitate quidquam ab assidentibus intelligere voluerit. Ad hæc Gonzalus mansuetè & confidenter respondit, in primis beneficentiæ diuinæ commemorationem, gratissimæ cuiusdâ salutationis loco habendam esse; deinde de sororis suæ salute nihil sibi opus esse quærere, cum non dubitet, quin & periculum absit, vt vis morbi imminuta sit; magnoperè oportere, vt pro beneficijs quæ in nos Deus identidem confert, quantas possumus gratias illi agamus, ne ingrati animi culpa dulcissimos eius liberalitatis & clementiæ fontes nostrâ in perniciè obstruamus. Maritimâ Persici maris orâ ingenti classe infestabant Turcæ simul, & Rumes (aliud Turcarû genus est ab Cōstantinopoli profectum) & graue Ormusiæ bellû inferre statuebant. Constâtinus Indiæ Prorex, ad obsistendû hosti classem similiter parari iubet, eique Aluarû Sylueriam Gonzali fratrem, virum militari industria, & rebus gestis insignem, prudenti consilio præficit. Id vbi Gonzalo renunciatum, ad orationem statim se confert, & cum Deo negotium communicat. Adit post hæc Proregem, constanter precatur, ne classem Aluaro committat. Non dubito, inquit, InclYTE Prorex, quin Aluarius is sit, cui demandari grauissima quæque sine temeritate queât. Eius enim virtus multis armorum casibus explorata, cuiusque belli feliciter & pro dignitate gerendi, reportandæque de hostibus victoriæ non modò spem, sed fiduciam facit. Mihi tamen omnino certum est, fore, vt &

138 VITAE GONZALI SYLVERIAE
se, & vniuersam classem exitio sit daturus, si cum
summo imperio ipsi præficiatur. Iterum igitur at-
que iterum te oro, vt Lusitaniam rem saluam à
Turcis velis, & Aluari virtutem expeditionibus a-
lijs referues. Credit Prorex non ex oraculo, sed ex
animi submissione profectam Gonzali vocem, Per-
stat in sententia; Aluarum cum classe ad Ormusiam
mittit. Soluit ille & portu hilaris, & rectà ad hostē
contendit. Ad eius conspectum vbi ventum, tanta
illico in Aluaro magnanimitas eminuit, vt Turca-
rum Dux perterrefactus, honorificis à Lusitano
conditionibus pacem postulârit. Aluarus successu
latus pacem negat, seque ante tubam sine dubi-
tatione reputat victorem. Dein in memoriam re-
uocans, ac ioco militari irridens Gonzali minas;
Tandem, inquit, compertum est, non semper fratrem
meum verâ prædicere. En falsus vates, in hoc saltem
euentu, deprehenditur. Ab his dictis in hostiū clas-
sem dirigi proras iubet, & summo impetu certamen
init. Pugnatum acriter vtrinq; sed vt bellorum e-
uentus incerti sunt ac dubij, à Turca, quæ se victum
reputabat, stetit victoria. Cæsus in prælio Aluarus,
classisq; Lusitana miserabili strage delecta magno
fuere documento, & compescendi exultantis ani-
mi ferociam, & hominum piorum minas ac prædi-
ctiones reuerendi.

De ardore Pœnitentia.

CAP. IV.

POST QUAM Gonzalus Societati Iesu nomen
dedit, tam alacri statim animo affligendi se, &
motus suos coërcendi negotium suscepit; tanta-
que deinde assiduitate vsq; ad vitæ finem in eo per-
durauit,